

НЕВИДИМИЯТЪ ОСТРОВЪ

болжки Надодъ се решилъ да си оправи носа и че лютства... Това е било ужасна болка, тъй като тръбвало да бждат извадени кости и отново снадени... Всичко това той самъ разказалъ на Биль, когото се опиталъ да примами въ общество на "разбойниците". Благодарение на това, само ние познахме злодея, иначе ние бихме минали стъ пъти край него и пакъ не бихме го забелязали.

— Да, действително, ти направи много добре, че ме предупреди, иначе би могло да произлезе много опасно недоразумение... Е, азъ повече не ви задържамъ, тъй като вие тръбва много да бързате.

Следъ петъ минути Грундигъ и неговите двама приятели изчезнаха въ лондонската мъгла. Тъ бързаха къмъ Гаутварнъ, а Фредерикъ Биорнъ повика файтонъ и отиде въ Вестминстеръ, въ палата на лордовете.

Заседанието тамъ все още продължаваше. Вилямъ Питъ държеше реч въ отговоръ на опозиционните оратори. Около зданието на парламента, въпреки тъмната ноќь, стоеше грамадна тълпа, трескаво очакваща резултата отъ препиритъ, на които не се виждаше края.

Очевидно, адмиралъ Колингвудъ не би могъл скоро да се освободи. Но въ отговоръ на изпратената му отъ Фредерикъ Биорнъ записка на Пегамъ, той заповѣда да кажатъ, че ще се върне у дома следъ четвъртъ часъ, тъй като поради голъмтото число на записани оратори, окончателното гласуване не можеше да настъпи по рано отъ следущия денъ.

Младият човѣкъ се върна у дома радостенъ, че можа да нареди завръщането на адмирала.

Да се опише цѣлото му вълнение нѣма възможност. Той чувствува, че наближава развръзката, че и тримата бандити ще бждат хванати на едно място и едновременно ще понесатъ достойно наказание за своите злодеяния. Съвѣтъта му ни най-малко не го упрѣваше, че той съ измама спечели довѣрието на адмиралъ Колингвудъ и има такива престъпници, противъ които е позволено да се действува съ всички способи.

Като се върна у дома, той веднага отиде въ библиотеката, за да съмѣни Макъ Грегоръ.

Съ крайно отвръщение очакваше той минутата, когато отново ще види гнусния убиецъ на своя баща. Предупреденъ отъ Грундигъ, той бѣше увѣренъ, че нѣма да изрази съ нищо удивлението си при вида на преобразения Надодъ.

Когато той влѣзе въ библиотеката, Надодъ стана и му се поклони. Фредерикъ Биорнъ отговори на поклона съ изразъ на хладно равнодушие както хората обикновено се отнасятъ къмъ непознати, съ които нѣматъ работа. Но желаейки по-добре да прегледа промѣната въ външността на злодея, той внимателно го погледна въ лицето и каза:

— Отдавна ли чакате адмиралъ Колингвудъ? Мога да ви съобщя, господине, че той скоро ще се върне.

Кто чу глъса на Фредерикъ, Надодъ неволно потрепера, но веднага се овладѣ.

— Благодаря, господине, — отговори той съ усмивка, която се стараеше да направи по възможност приветлива. — Азъ разчитахъ, че адмиралъ ще се върне по-рано и много ми е неприятно, че го нѣма до сега.

Сайва Тжалемъ

Карлъ Май

Събуди ме отъ сънъ нѣкакво пресипналъ ръмжене, но дали това не бѣ хъркането на нѣкой отъ другаритъ и дори на нѣкоя отъ другаритъ ми?

Въ колибата, херметично защитена отъ зимата, царуващо убийствена атмосфера. Въ това тѣсно пространство се бѣха настанили осемъ човѣшки сѫщества и петъ кучета; ала не питайте какъ! Тия триадесетъ създания, съ тѣхните петдесетъ и два предни и задни крайници се бѣха размѣсили, струпали и преплели така много, че изглеждаха абсолютно невъзможно да се разплетатъ.

Въ срѣдата на колибата отъ еленови кожи дрогаряха главнитъ на единъ исполински огнь, чийто остьръ пушекъ образуваше непроницаемъ облакъ, защото бѣхме затворили дупката за провѣтряване.

Главата ми почиваше върху миришещото на китово масло бедро на добрата баба Сюжера ("Мишке"); дѣснитъ ми кракъ бѣ притиснатъ подъ корема на стария чичо Сете ("Стрела"), а лѣвиятъ ми кракъ служеше за възглавница на едно куче. Дѣдо Пентъ, сиречъ Бенединъ, бѣ разкопчалъ кожуха ми и бѣ облегналъ скъплощената си глава върху стомаха ми, така че опашката на кучето, на което съмиятъ той служеше за люшекъ, приятно гъделничкаше края на носа ми. Къмъ този ценни удобства тръбваше да се прибави топлината, която се разливаше подъ непроницаемъ ми кожени дрехи, дяволската миризма отъ дишането и потъта на тринадесетъ сѫщества, и дейността на ония доблестни животинки, жадни за човѣшка кръвъ, които винаги придвижаватъ човѣка, когато той е придруженъ отъ кучета. Вземете, най-после, предвидъ звучния концергъ отъ хъркане, което fortissimo кънти подъ палатката ту въ диатонична, ту въ хроматична гама и ще си обяснете защо се бѣхъ изскубналъ за мигъ отъ меката пригръдка

Както всички, които познаваха Надодъ до неговото преображение, Фредерикъ бѣшъ крайно удивенъ отъ станалата съ него промѣна.

Отъ своя страна, Надодъ също внимателно разглеждаше Фредерика, казвайки си:

"Наистина, азъ съмъ чувалъ нѣкъде този гласъ и съмъ виждалъ това лице. Но де? ...

Макъ-Грегоръ, седящъ на стола, изъ подъ вежди поглеждаше и двамата.

— Можешъ да си отидешъ, — му каза Фредерикъ, която забеляза тази непонятна и неумѣстна въпросителностъ.

Шотландецъ се отдѣли безъ да каже дума, но хвѣрли къмъ младия човѣкъ погледъ, изпълненъ съ най-остра ненавистъ.

Този погледъ не можа да се скрие отъ Надодъ, който не закъснѣ да го вземе за сведение.

VI

Макъ-Грегоръ — Вътрешното устройство на Ексмутъ Наусъ. — Недовѣрието на Макъ-Грегоръ. — Адмирала и Надодъ — Отказа на Колингвудъ

Макъ-Грегоръ питаешъ къмъ своя господаръ, адмиралъ Колингвудъ, най-преданна любовъ, достигаша до нѣкакво обожание. Когато той бѣше още на двайсетъ години, стариетъ лордъ Ексмутъ го направи помощникъ възпитателъ на своя осемгодишенъ по-малъкъ синъ Чарлъзъ, когото Макъ-Грегоръ съпровождаше въ всички училища, въ които се бѣше училъ малкия Колингвудъ. Въ разговорите си съ стариетъ слуга не рѣдко се изразяваше така: "Когато ние бѣхме въ Итопския колегиумъ", или "Ние свършихме втори морското училище". Още своя страна младият лордъ, макаръ и да обичаше своя помощникъ възпитателъ, но все пакъ, като истински англичанинъ, гледаше на него като на по нисче сѫщество, въ което, впрочемъ и самъ Макъ-Грегоръ бѣше искрено убеденъ. Паричните затруднения на своя господаръ стариетъ помощникъ възпитателъ взимаше винаги близко до сърдцето си и нѣмрази по-стария му братъ отъ цѣлата си душа, защото на този неговъ братъ щѣше да се падне титула и богатството на херцогъ Ексмутъ, отбѣгващъ Чарлъзъ Колингвудъ...

Знаеше ли Макъ-Грегоръ за убийството на херцогъ Ексмутъ?... Никой не можеше да каже това съ положителностъ; още повече, че стариетъ слуга никога не говорише за смъртта на по-стария братъ на своя господаръ и дори избѣгваше най-малкия намекъ за това.

Но въ всѣ случаи, независимо отъ това, дали е знаелъ нѣщо или не, той по-скоро би оставилъ да го нарежатъ на малки парченца, отколкото да каже една дума противъ своя адмиралъ.

Впрочемъ, единъ фактъ, който се случиско следъ преминаването на Ексмутъ-Хаусъ въ собствеността на адмирала, свидетелствува, че шотландецъ е знаелъ нѣщо по тайнственото дѣло.

Преди да реши заселването си въ Ексмутъ-Хаусъ, адмиралъ Колингвудъ, терзанъ отъ угривания на съвестта, пожела основно да се промѣни всичко вътре, та нищо да му не напомня за неговия братъ. За наблюдаване на промѣната бѣ поръчано на Макъ-Грегоръ.

Следъ свършване на цѣлата работа адмирала влѣзе въ къщата и се изуми: всичко тамъ бѣше приспособено като за най-тъменъ заговоръ. Отъвнъти нищо не се хвѣряше на очи, но достатъчно бѣше да натиснешъ съ ръка това или друго място на старата джбова рѣзба — и се откриваше тайна врата на нѣкаква извѣдена стълка, която водѣше отначало въ горния етажъ, а отъ тамъ въ нѣкакво подземие. Всѣка врата, всѣки коридоръ,

на сънъ...

Но не, събудило ме бѣ не нѣкакво хъркане; защото сега, когато напълно бѣхъ се разсънилъ, пресипналото рѣмжене за втори пътъ достигна до слуха ми. То кънѣше вънъ, наблизо до колибата. Чу се гърмежъ и нѣкакъ иззика колкото му гласъ дѣржи:

— Адже, таснеле тарфокъ! Тате, ето мечката!

Въ мигъ петдесетъ и двата крайници започнаха да се движатъ бѣзо и въ продължение на две секунди се разплетоха, макаръ че разплитането имъ изглеждаше невъзможно. За мигъ всички си се озовахме вънъ и хукнахме съ всички сили натамъ, отъто Ненте, синътъ на стариетъ Пентъ, викаше за помощъ. Заедно съ Какъ-Кеира той бѣ караулъ. Той се впусна вътре възбуденъ на среща и се развила съ всички сили.

— Тарфокъ, тарфокъ ле мезамъ! Мечката, мечката отвѣтѣче еленчето ми!

— Где е то? — попита стариетъ.

— Туось, туось, Рвото плувеай! Ей тамъ, ей тамъ въ блатото!

— Обуйте скитъ си — заповѣда дѣдо Пентъ.

— Вземете пушкитъ, ножоветъ, щекитъ си. Вземете и вжжета. Ще идемъ да я преследвамъ.

Скитъ бѣха поставени срещу колибата. Ние набързо ги обухме и се спуснахме къмъ блатото, което се простираше въ равнината, паралель отъ лапландското жилище. Какъ-Кеира остана заедно съ жена си и трите си дѣщери. Ние пъкъ бѣхме петима: Пентъ, чичо Сете, Ненте, азъ и единъ другъ слуга, който се казваше Анда, сиречъ Андре.

Следитъ на мечката лѣсно можеша да се проследи по дебелия снѣгъ, и ние не закъснѣхме да забележимъ самото животно; то се очертаваше като тъмно петно, което се движеше бѣзо по блата повръхността на блатото. То сигурно бѣ много силно, щомъ като бѣ въ състояние да отнесе еленчето така бѣзо.

Все пакъ, ние нѣмакме основание да се страхуваме отъ нея. Лапландската мечка е по малко страшна отъ вълка. Тя почти не е така опасна

като североамериканската мечка. Тя бѣга отъ вълка и се решава да го нападне само когато може да постигне другояче.

Лапландците всички бѣха отлични стрелци. Ние се хлѣзгахме по повръхността на езерото, скоростта на бързъ влакъ. Но стариетъ Пентъ намиралъ, че се движимъ още твърде бавно.

— По-бѣрзо! — викаше той. — Иначе ти си замислилъ всички противъ „Грабителите“.

— Противъ тѣхъ и въобще противъ всички врагове, ваша свѣтлостъ.

— Какви брагове имамъ азъ още? Нима ти познавашъ още нѣкой, Макъ-Грегоръ?

— Човѣкъ въ вашето положение, милордъ, винаги има много врагове, отговори слугата. Но приблизи той съ мраченъ видъ, горко на тѣзи, които намиралъ да откажатъ, макаръ и единъ костъ оѣ въ вашата глава!

По такъвъ начинъ шотландецъ се отклони отъ прѣкъ отговоръ, но затуй пъкъ самъ се възползува отъ случая, за да се обрне къмъ своя лордъ съ молба, която необикновено удиви Колингвудъ.

— Милордъ, каза той, по поводъ всички тѣзи промѣни, азъ имамъ къмъ васъ една доста голяма молба.

— Предварително че я изпълня, ако самъ мага. Въ какво е работата?

— Позволете да ви помоля, милорде, тайната на цѣлото... ова устройство да я знаете.

— Виждамъ, виждамъ къде клонишъ. Ти не можешъ да търпишъ моя секретаръ.

— Азъ нѣмахъ лично него предвидъ, макаръ че, действително, не го обичамъ. Азъ намекнахъ на неговата длъжностъ.

— Обясни се. Не разбирамъ.

— Вижте, милордъ, вашия секретаря въ всяядомъ не е свой човѣкъ, не е това, което съмъ азъ. Макъ-Грегоръ петстотинъ години служи на херцози Ексмутски, азъ гледамъ на себе си като на ваша собственостъ, на ваша външна. За мене нѣма ни краль, ни отечество; за мене сѫществува само херцогъ Ексмутъ както за кучето на говия стопанинъ.

— Зная това, мой честни Макъ-Грегоръ,

(Следва)

като североамериканската мечка. Тя бѣга отъ вълка и се решава да го нападне само когато може да постигне другояче.

Лапландците всички бѣха отлични стрелци. Ние се хлѣзгахме по повръхността на езерото, скоростта на бързъ влакъ. Но стариетъ Пентъ намиралъ, че се движимъ още твърде бавно.

— По-бѣрзо! — викаше той. — Иначе ти си движимъ още твърде бавно.

Ние удвоихме усилията си. Но мечката сяка бѣ разбрала увѣщанията на нашия водачъ. Тя веднъжъ заби налѣво. Сигурно бѣ ни забелчахъ